

■ Ἀπὸ τὸ Μαρτυρολόγιο τῶν Φυλακισμένων

**Σὲ μιὰ στιγμή μπῆκε μέσα
μιὰ ὁμορφη γυναίκα πού μου εἶπε:
«Μὴ φοβᾶσαι εἶμαι ἐδῶ, γιὰ νὰ σέ βοηθήσω»***

Μέρες ψηνόμουν ἀπὸ πολὺ πυρετό. **Μ**έρες δὲν μποροῦσα νὰ πάρω τὰ πόδια μου. Ἔτρεμα ὁλόκληρη σὰν τὸ ψάρι καὶ τὸ κορμί μου πονοῦσε σὰν νὰ μὲ τρυποῦσαν χιλιάδες βελόνες. **Δ**ὲν εἶχα ὅμως τὴν πολυτέλεια νὰ πιῶ τσαΐ ἢ ἔστω λίγο ζεστὸ νερὸ μὲ τίποτε, οὔτε τὴν πολυτέλεια νὰ ξαπλώσω, γιατί ἡ δουλειά μου ἦταν στὰ μαγειρεῖα, νὰ πλένω καζάνια, τὶς κατσαρόλες, τὰ τηγάνια καὶ νὰ καθαρίζω τὸ τεράστιο μαγειρεῖο. **Ἔ**τσι κάθε πρωὶ στὶς 6 σηκωνόμουν σέρον-τας τὰ πόδια μου γιὰ νὰ πάω ἐκεῖ, νὰ ἐτοιμάσω τὴν φωτιά καὶ νὰ ἀρχίσω μέχρι τὸ ἀπόγευμα στὶς 5 μὲ 6 ἡ ὥρα, ὅσο πῆγαινε.

Ἦταν χρόνια δύσκολα καὶ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἀρρωστήσω. **Μ**ὲ εἶχε φυλάξει ἡ Παναγία τόσα χρόνια καὶ ἀνταποκρίθηκα, ὅμως τοῦτες τὶς μέρες, τούτη τὴ χρονιά τοῦ 19... δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ, ὅλο ἀρρώστεια, ὅλο βήχα, ὅλο τὸ κορμί μου πονοῦσε καὶ ὅλες τὶς χειμωνιάτικες μέρες ἤμουν πολὺ χάλια. **Δ**ὲν ἔνιωθα καλά. **Μ**οῦ ἔπεφταν ὅλα ἀπὸ τὰ χέρια μου. **Δ**ὲν μποροῦσα νὰ τρίψω τὰ καζάνια γιὰ νὰ τὰ καθαρίσω. **Μ**όνο καθόμουν ἐκεῖ καὶ ἔτρεμα ἀπὸ τὸ κρύο. **Δ**ὲν ἤξερα τί νὰ ἔκαμνα. **Τ**ὸ μόνο, πού τὰ χεῖλη μου ψυθίρισαν: **Κ**υρίε μου, δώσε μου τὴν δύναμη. **Β**οήθησέ με. **Β**άλε τὸ χέρι Σου...

Ἦταν ἡ ὥρα 6 καὶ 30' τὸ πρωῒ. **Ἦ**μουν πολὺ χάλια. **Δ**ὲν μποροῦσα νὰ πάω μέχρι τὴν ἀποθήκη νὰ γεμίσω τὸ καρότσι προσανάμματα καὶ ξύλα γιὰ τὴν σόμπα. **Σ**ὲ λίγο θὰ ἐρχόταν οἱ μάγειροι καὶ θὰ εἶχαμε φασαρίες. **Ἐ**καμα μία ἀπελπισμέ-

νη κίνηση νὰ σηκωθῶ, νὰ ἀρχίσω, καὶ λιποθύμησα. Ἐπεσα στὸ πάτωμα, μὴ ἔχοντας καμία δύναμη καὶ ἐλπίδα γιὰ νὰ κάνω κάτι. Ἐμένα κάτω ἐκεῖ στὸ πάτωμα.

Σὲ μιὰ στιγμή μπήκε μέσα στὴν κουζίνα μιὰ ὁμορφη γυναῖκα, πὺν μὲ πλησίασε·

- **Τί** ἔπαθες καλὸ μου, μοῦ εἶπε.

- **Εἶμαι** ἄρρωστη, δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ, τρέμω ὁλόκληρη ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸν πυρετό. **Σὲ** λίγο θὰ ἔρθουν καὶ ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτα ἀκόμα.

- **Μὴν** φοβᾶσαι εἶμαι ἐδῶ, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω. **Ἐλα. Μὲ** ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, κάθησα στὸ σκαμνὶ καὶ ἐκείνη, μέσα σὲ ἐλάχιστο χρόνο ἔκανε ὅ,τι δὲν μπορούσα νὰ κάνω. **Ἄναψε** τὴν σόμπα, γέμισε μὲ φρέσκο νερὸ τὰ γκιούμια, σκούπισε, σφουγγάρισε καὶ ἔκανε στὰ ταψιά καὶ τὰ καζάνια τέτοιο πλύσιμο πὺν ἔλαμπαν. **Οὔτε** ἓνα τέταρτο δὲν ἔκαμε. **Στὸ** τέλος μοῦ πρόσφερε μιὰ κούπα μὲ τσαΐ καὶ μοῦ ἔδωσε ἓνα χάπι. **Πιέστο**, σὲ παρακαλῶ, μοῦ εἶπε· θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γίνης καλά...

Ἔστριψε πρὸς τὰ πίσω καὶ ἐξαφανίστηκε. **Μάταια** ἔψαχνα, μάταια προσπαθοῦσα νὰ δῶ ποιά εἶναι.

Περιστὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας συνήλθα, καὶ ἐγὼ ἤμουν πάρα πολὺ καλὰ καὶ ὅλα ἔλαμπαν.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἦταν γιὰ μένα ἡ θεϊκὴ ἀναγνώριση τῆς βαθειᾶς προσευχῆς μου. **Εἶμαι** ἀμαρτωλή, εἶμαι χειρότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ ὅμως μὲ ἄκουσε ὁ καλὸς Θεός, μὲ ἄκουσε ἡ Παναγία, μὲ ἄκουσε ἡ Ἁγία καὶ ἤλθε. **Ἦταν** φῶς φανάρι. **Ἀπὸ** τότε καὶ μετὰ ἤξερα πῶς δὲν ἤμουν μόνη. **Ἦξερα**, ὅτι κάποιος μὲ ἀγαπᾷ, μὲ φροντίζει, ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα. **Ἀξίζει** νὰ ἀγωνιστῶ, νὰ παλέψω, νὰ ξεπεράσω καὶ αὐτὴν τὴν μπόρα, νὰ ζήσω. **Χρόνια** μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς δὲν ξαναρρώστησα ποτέ, ἀρρώστησε μόνο ἡ ψυχὴ μου, ἀρρώστησε ἡ ζωὴ μου. **Εἶμαι** ράκος ψυχικὰ ἀπὸ ὅσα πέρασα καὶ εἶδα.

Καὶ ὅμως ἤλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς δικῆς μου λευτεριᾶς. **Ἦ** ἐπιστολὴ πὺν ἔλαβα τοῦ ἐγινε γιὰ μένα 25 Μαρτίου. **Ἐνιωσα**, ὅτι μοῦ μίλησε ὁ Θεός, ἐνιωσα τὸ ἄγγελμα σὰν ἀναγέννηση, σὰν ἀνάπλαση, σὰν Χριστοῦγεννα. **Ἦταν** ὅ,τι πὺν ὁμορφο εἶχα νὰ ἀκούσω μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια...

Μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ προστάτης στὸ ἔργο αὐτὸ τῆς ἀγάπης... □

(*) Συγκλονιστικὲς Μαρτυρίες Φυλακισμένων. Σύγχρονα Μαρτυρολόγια, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», σελ. 83-85. • **Ἐπιμέλ.** ἡμετ.